

Обязательный экземпляр

ნახ. გ. ლომიძისა

განა რა იყო რაიკი—
დოლარის მეფის პაიკი.
მისმა ჩავარდნამ ტიტოსაც

წამსვე ნილაბი მოხდა,
ტრუმენის ოქრო და ვერცხლი
ჯაშუშებს დარჩათ ოხრადა.

ანგარიშები მოგყუაბული

ბრიტანეთის ტრედ-უნითების კონგრესზე არტ. დიკინმა, რომელიც ცდილობდა აღწვთოთება გამოეწვია „კომუნისტური წარმომადგენლების“ მიმართ, წაიკითხა პუნქტები ამხ. კუნწეცოვის მოხსენებიდან, რასაც დედეგატთა უმრავლესობა მჭუხარე ტაშით შეხვდა“.

ნახ. რ. ცუტკირიძისა

— რაშია საქმე? ახეთი აპლოდისმენტები დიკინს არასოდეს ჰქონია!

— საკვირველი აქ არაფერია. იგი ციტატებს კითხულობს კუნწეცოვის მოხსენებიდან.

სოფ. ზიკილიის (ახალციხის რ-ნი) კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს ამხ. ნიკ. ვაჩიჩილაძის და ასპინძის რ-ნის სოფ. საროს აგრონომს ძ. გვამელიანს

ნიანგი საგონებელს მიეცა, თუ რომელ თქვენგანისათვის მიეძღვნა ჰირველი მოკითხვა. ვასაგები მიზეზით იგი ყოყმანობდა, როცა ახალი მესხეთის მისამართით ამზადებდა მოკითხვის ბარათს.

მიზეზი კი იმაში მდგომარეობს, რომ ნიანგი ალტაცებულია ყველა მუშაკის საქმიანობით, რომელსაც თავისი ცოდნისა და უნარის გამოყენებით თუნდაც მცირე წვლილი შეაქვს ამ შესანიშნავი კუთხის აღორძინების საქმეში.

მაგრამ არის ზოგიერთი „წვლილი“, რომლითაც ნიანგის ალტაცება განსაკუთრებულია, იმდენად განსაკუთრებული, რომ იგი საჭიროდ სთვლის ცალკე მოკითხვაში გამოხატოს ეს ალტაცება. ჰოდა აი, გიგზავნით მოკითხვას და ნახვის ნატვრას—**როგოც, ფრიად პატივცემულნი ნიკოლოზ და ქრისტეფორე!**

ვიციტ რა თქვენი მოკრძალებული ხასიათი, დარწმუნებული ვართ მორცხვობის ღიმილით ჩაილაპარაკებთ პირველ რიგში თქვენ, ამხანაგო გველესიანო:

— მაინც და მაინც რა დიდი ამბავია 80.000 ძირი ვაზის შესახებ ლაპარაკი? ხომ შეიძლებოდა, ვსთქვათ, ორჯერ ოთხმოცი ათასი ძირი ნამყენი ვაზის ჩაყრა მოგვესწრო კოლმეურნეობაში?

საკვირველია, საიდან მიხვდით, რომ სწორედ იმ ოთხმოცი ათასი ძირი ნამყენი ვაზის შესახებ გვინდოდა გველაპარაკანა? მაგრამ თქვენი გმირული გარჯა, ეტყობა, სხვაზე უკეთ გესმით და რამდენადაც გადმოგვცეს, დამსახურებულად უკმაყოფილოც ბრძანდებით, რომ საროს კოლმეურნეებმა მაღლობა არ გადაგიხადეს მხოლოდ 80.000 ძირი ნამყენი ვაზის განადგურებისათვის.

მართლაც და ხომ შეიძლებოდა მათ ორჯერ ოთხმოცი ათასი ძირი ვაზი დაერგოთ? ხომ გადაურჩათ დალუპვისგან ის, ე. ი. დანარჩენი 80.000 ძირი?

ძველთაგანვე ცნობილია: შეგვენახე აგრონომმა უნდა იცოდეს, რომ ვაზი სათუთი მცენარეა და ზომაზე მეტი სიცივის, ვსთქვათ, ისეთი მძაფრი ყინვების პირობებში, როგორც ასპინძაში იცის, ვენახს არ რწყავენ.

თქვენ, როგორც ახალმა კაცმა—ძველი შეხედულება უარყავით და კოლმეურნეები აიძულეთ დიდი ყინვების წინ გუბები დაეყენებინათ ახალ ნარგავ ვენახებში. მერე როცა ყინვამ ვაზი მოწვა და თქვენ გისაყვედურეს, მზად გქონდათ პასუხი:

— ასპინძაში შეშა არ არის, თორემ ვენახებში ლუმელებს დავდგამდიო.

რა ენამახვილობაა, რა სიღრმეა აზრისა, რა გაქანებაა მოქმედებისა! განა ღირს „რაღაც“ 80.000 ძირი დალუპული ნამყენი ვაზის გახსენება ამ გაქანებასთან?

მეორე მოკითხვა გეკუთვნით თქვენ, პატივცემულო ნიკოლოზ გაჩეჩილაძე! სოფელ ზიკილიაში თქვენც თავისებური ახალი სიტყვა სთქვით. ყველა აგრონომს, ზოოტექნიკოსსა და საერთოდ მესაქონლეს დაუმტკიცეთ, რომ ცხვარს ბინაში არავითარი სისუფთავე არ სჭირდება.

თქვენი კოლმეურნეობის ცხვრის საზამთრო ბინა და მისი ეზო ოთხი წლის განმავლობაში არ დასუფთავებულა. ამან ერთგვარი რაციონალური ცვლილება შეიტანა ცხვრის მოვლის საქმეში: მაშინ როდესაც სხვა კოლმეურნეობების ფერმებში პირდაპირ იატაკზე წვანან ცხვრები და ზურგი რომ აჰქავდეთ მოფხანვა არ შეუძლიანთ—თქვენს ბინებში დაგროვილი ნაკელის წყალობით ცხვარი ზურგით პირდაპირ ჭერს ეხება და როცა კი მოეხასიათება თავისუფლად ეხახუნება სახურავს.

მსხვილფეხა საქონელი ავად რომ გაუხდებათ—სხვები ვეტექიმს მიმართავენ, უვლიან, საკვებს აძლევენ. თქვენ ეს მეთოდიც უარყავით: ავადმყოფი ძროხა საერთო, უსუფთაო ბოსელში გამოამწყვდიეთ, მშვიერ-მწყურვალს კარი გამოუკეტეთ და განაცხადეთ:

— თუ სასიკვდილოა, რაღა მოვლა უნდა, თუ მოსარჩენია—მოუვლელოდაც მორჩებაო.

თქვენს ფერმას კედელი ენგრეოდა. გაგაფრთხილეს და თქვენ იოცეთ:

— დალოცვილო, საცაა ფერმა ნაკელით აივსება და უნდა გავაუქმოთ, კედელს რაღა შეკეთება უნდაო?

ნიანგმა არ იცის, რით დამთავრდა თქვენი „მეთოდით“ წამოწყებული საქმეები, მაგრამ გაქანებითა და „სიახლით“ ისინი გველესიანის ლუმელების ანთების მეთოდს რომ არ ჩამოუვარდებიან, ეს კი უდავოდ მიაჩნია. ამიტომ იყო, რომ ნიანგი ყოყმანობდა—რომელი თქვენგანისთვის მიეკუთვნებინა უპირატესობა მოკითხვისა და ნახვის ნატვრის გამოგზავნაში.

მიიღეთ თანაბრად და უმეტესაკლებოდ.

ნიანგი

კარგა ხანს იბორგა ლოგინში და მანც ვერ დაიძინა.

გვიან დაბრუნდა კოლმეურნეობის კრებიდან. ჯერ იყო და ვასო ძლივს დაითანხმა, რომ პირველად მასზე გაპროცენებული ნაკვეთიდან დაწყებულიყო ყურძნის კრეფა, ახლა კიდევ მარიკა... რამ გააჯიუტა ეს გოგო? ჰმ! ჯერ მე „მაჯობეო“. მოდი და აჯობე. ის უკვე გმირია და... ჰო და აჯობე.

თვითონაც კარგა ხანს ეძება გმირობა ფრონტზე, მკერდი ორდენ-მედლებით გაივსო, მაგრამ ფეხში დაიჭრა და სანამ სავეტებით განიკურნებოდა, მისმა ოცულებმა პოლტავის გზაზე გამტვერიანებული ჩექმები ბერლინში დაბერტყეს. ახლა კი... ჰმ! მოდი და აჯობე.—სიმინდის თონხა იყო, ვაზის სხელა, დაკავება თუ გაფურჩქენა—წინ არ გაუშვა და ყანის მკა ხომ...

გოქმოიანში მკიდნენ. ორ კაცს თითო მეძნეური მისდევდა, იმან კი, დასწყევლოს ეშმაკმა, სამთან მოიწადინა ძნის შეგვრა.

ჩვეულების კაცი

ნახ. ი. ვაქარელიძისა

პირველად ჩაიღიმა არსენამ, მაგრამ მუშაობისას რომ დაატყო ის აღქაჯი აღარ ხუმრობდა, შეუკეთა ცეცხლი ორივე ბიჭს და გაუტია, მაგრამ რა გამოვიდა? მანც მიჰყვებოდა. სამივეს, გაცოფდა არსენა. გადაირია. ვეფხვივით ტრიალებდა ყანაში, ნამგალსაც ჯამბაზივით ატრიალებდა ხელში. მტკავლის სიგრძე თავთავები ბეჭებზე სცემდნენ და უფრო ახურებდნენ ბიჭებს, მაგრამ (აქაც მაგრამ) საღამო ხანზე ფეხებთანვე მიუდგა ყვითელჩოხიანი და ულოსქამრიანი უკანასკნელი ძნა.

ეჰ, არაფერია, აი, რთველში ვნახოთ. ვნახოთ რთველში: მარიკა თუ მე. მე თუ ის. ჯერ მაჯობეო და მერე... და ტკბილმა, თბილმა გრძობამ თავიდან კოჭებამდის ჩაურბინა. ჯერ მაჯობეო და მერე... მერე...—კიდევ შეიშუშნა სიამოვნებით.

ღილით შებმული ურმები გოდრებით, დედაკაცებითა და ბალღებით დატვირთული რუისპირისკენ დაეშვნენ. აქ იყო მთავარი ბუდე ყურძნისა და ხნიერებიც კი ვეღარ მალავდნენ სიამაყისა და სიხარულის გრძნობას. მარანში კი ქვევრებმა კოლმეურნეთა დელეგაციის ქულები მოუხადეს და თავებზე საწურავი მანქანები დაიხურეს.

გაიხზიალა ქვევრის ძირზე პირველმა ტკბილმა.

თომას საძროხე ქვაბი შემოედგა ცეცხლზე უზარმაზარ ვაშლებქვეშ და ხორცს კუწავდა სადილისათვის.

მალ-მალე ამოჰქონდა იქვე მომდინარე თურღოს წყლიდან გადმოგდებულ კარგა მოზრდილ რუდან წყალი და რეცხდა გასისხლიანებულ ხორცს.

ღილიდანვე დატრიალდა არსენა. ხან თომას შევლოდა, ხან მკრეფავებს, ხან სავეტ გოდრებს ეზიდებოდა ვაზების მწკრივებიდან საურმე ვაზზე და მერე ურმებზე აწყობდა, ხან თვითონ უძღვებოდა ურემს და რუზე გადებულ ხილამდე მიჰქონდა, საიდანაც ბიჭები ზურგით ეზიდებოდნენ გოდრებს (ურმით იმას იქით გატანა შეუძლებელი იყო) კარგა მოშორებით მდგარ მარანში და საწურავებში სკლიდნენ. იცინოდა, აცინებდა და ერთი ყრიაბული შეჰქონდა სადაც შევიდოდა, მაგრამ მარიკა ვერსად დალანდა.

— სად ეშმაკებში წავიდა ის გოგო?—და ეძებდა სადილობამდის. დასხდნენ სადილად.

წამოვიდა ქარვისფერი ხელადებიდან და ბელადსა და კოლმეურნეობას მხეგრულთმა უსურვა, ბარაქა—მიწას და მუშა კაცის მარჯვენას და უკვე შექიფიანებულები აიშალნენ მოსადილენი.

სადილზე ყველა იყო მწურავებს გარდა. ისინი იქვე სკამენ პურს, ალბათ, მარანში, მაგრამ მარიკა? სად არის ის?

კიდევ იბორიალა არსენამ ვაზებში და კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ იხმო თავისთან.

ზერის თავზე გამოვლისას საფერავთან ჩამუხლულ მარიკას მოჰკრა თვალი. მომხიბლავი ღიმილი ესროლა ქალმა, მაგრამ არსენა ჭიბალაშვილისკენ გაეშურა.

— სადა ყოფილა. აი, თურმე სადა ყოფილა! მე კი სად არ ვეძებე. მგონი მარიკა იყო. მგონი კი არა... ჰო, ჰო, მარიკა იყო მგონი...

რუზე გადებულ ხილს მისდგომოდნენ სავეტ ურმები და ტალიკ-ტალიკი ბიჭები ზურგზე მოგდებული გოდრებით მიძინებულბდნენ მარნისაკენ.

ამაყად დადიოდა მარანსა და ეზოში თავმჯდომარე ალექსი ჭიბალაშვილი—მეტსახელად „ხვედლუმა“ და გულდასმით სინჯავდა ხელში მწვანის, საფერავის, რქაწითელის თუ ჯანაანურას კუმს მტვევნებს.

— შენ ამას მიუზიდავ ყურძენს. სხვა ბიჭები ასლიან თავიანთ მწურავებს. შენმა კი... არ გაჯობოს, აი!

არსენამ ახელ-დახელდა საშუალო ტანის სპეტანსაცემელში გამოწყობილ მწურავს, რომელიც ზურგით იდგა მისკენ და გამალბებით ატრიალებდა საწურავის სახელურს თავზე ქულჩამოფხატული.

— ნეტავ არა სცხელა, რად უნდა ქული? დასტაცა დაცილილ გოდორს ხელი, ურემზე შეავლო და სავეტ გადმოიღო.

რამდენიმე ვაზ გააკეთა, მაგრამ, ჰოი საკვირველებავ! არ იქნა და ვერ გააძლო საწურავის ხახა.

რამდენი დაჭრილი ამხანაგი გამოუყვანია ფრონტის ხაზიდან ზურგში. ერთხელ სამი კილომეტრი ატარა ფორთხვით ზურგზემოგდებული ცოცხალ-მკვდარი სენიაშვილი და მანც ეგრე არ გასჭირვებია.

უკვირს არსენას ამ თეთრი, თითქმის ქალიშვილივით ნაზი, იდაყვებამდე დაკარწახებული მკლავების სიძლიერე. „საკვირველია, ვინ არი! ფუი! დასწყევლა ეშმაკმა, ვის მაგიერ ვის ვეჯიბრები?! მაგრამ ძვირი ხარ ყველგან გამარჯვებავ! ბოლოს ჩემი იქნები, ჩემი იქნები მეთქი!“—ჯიუტად გაიმეორა და ახალი გოდორი მიიტანა.

საღამო ხანზე დალლა დაეტყო საწურავის სახელურის დამტრიალებელს და როდესაც რთველი მორჩა და არსენამ უკანასკნელი გოდორი მიიტანა, საწურავის ხვიმირა ნახევარზეც არ იყო ჩაცილებული.

დადგა გოდორი. აი, გამარჯვებაც. ღრმად შეისუნთქა დაშაქრული ჰაერი.

— ახლა კი ჩემი ხარ!

დამტრიალებელმა სახელურს ხელი უშვა, მობრუნდა, ქული მოიხადა, წაბლისფერი თმის ბულულები გადმოცვივდა იქიდან. აფეთქებული მკერდი მძიმედ აღი-ჩადიოდა.

— მარიკა!

ქალი მიუახლოვდა ვაჟს, დაღლილი თავი ნაზად მიაყრდნო ფართო მკერდზე და წაიჩურჩულა:

— მართალი სთქვი, არსენ! ლადო მკავლიშვილი

— ეს რა ჩვეულება ჰქონია სევასტის,—ისე მტევანი არ ჩაავლო კალათში, რომ ორი-სამი მარცვალი პირისკენ არ გაგზავნოს!
— ახე იცის მალაზიაშიც: საქონელს ისე არ მიიღებს, რომ ორი-სამი ნაჭერი „ნიმუშად“ სახლისკენ არ გაგზავნოს.

გენლაბა და პირ აგენლა

(ს. გეჯეთი)

„სნორად გეჯომ“

ნ.ბ. ნ. მაღაზონიასი

საგაიის სასტუმრომეცნიერული

ამას წინათ ცაგერში მიმავლინეს დროებით, სასტუმროში მოვეწყუე მუუდროდ, განმარტოებით.

ვხარობ... ჩემი ოთახი სამოთხედ დავიგულევე, დავწექ გულარხინად და თვალები მივლულე.

დამესიზმრა:—მეწვივნენ თითქოს უცხო სტუმრები, მტისმეტად თავხედნი, მტად უამურები...

გავიდვიძე, რახ ვხედავ? ვნახე ყოფა საზარი: თავს დამსხმდა მწოლარეს ბაღლინჯოთა ლაშქარი.

თმები ყალუზე დამიდა, რისხვით წამოვიწიე და გულალმუთებულმა მტერზე შური ვიძიე.

შევდექ, როცა „ლაშქარი“ თითქმის სულ მთლად მოისრა,— დე, ხარობდეს სვანიძე, გამეგ სასტუმროსა.

ბიძინა ფილიპონიძე

ცხაკაიას რაიონის სოფ. გეჯეთლები დიდ სამამულო ომის დაწყებამდე (ბევრად ადრე) კლუბის მშენებლობას შეუდგნენ. ამოარჩიეს მიწა, მიზიდეს უამრავი აგური, კირი და სილა... და რამდენიმე თვეში კლუბის ერთსართულიანი აგურის შენობა წამოჭიმეს.

უხაროდათ, თავი მოსწონდათ გეჯეთლებს ახალი კლუბი გვექნებაო, მაგრამ... მშენებლობა ერთ „სართულზე“ გაიყინა... გავიდა დრო.

მაგრამ გამოჩნდა ახალი „ენტუზიასტი“ სასოფლო საბჭოს ახალი თავმჯდომარე კირილე კოხია. დათვაცურდა, მოაზიღვინა ხის მორები, სახურავისათვის საჭირო სხვა მასალები.

—ახლა კი ნამდვილად გვეშველაო,— გაიფიქრეს გეჯეთლებმა.

მაგრამ... კვლავ „მაგრამი“ გადაეღობა წინ ცოცხალ საქმეს. ერთ თვეში დახორცილილი ხის მასალისგან ნაფოტიც აღარ დარჩენილა...

კირილე მოიხსნა სამუშაოდან. მასალის უგზო-უკვლოდ გაქრობის მიზეზი კი აუხსნელი დარჩა.

...ეს იყო ხუთი თუ ექვსი წლის წინათ. სასოფლო საბჭომ რამდენიმე თავმჯდომარე გამოიცვალა, კლუბის შენობა კი კვლავ დაუმთავრებელია.

მეგობარო ნიანგო, თუ შენ არ მოეშველე გეჯეთლებს, კლუბის მშენებლობა ადგილიდან არ დაიძვრის.

ბ. კარაზანაძე

—ამიწონეთ 350 გრამი კარაქი უქალაღოდ!
—ესეიგი თქვენ 400 გრამი კარაქი გნებავთ?

პატარა დიალოგები

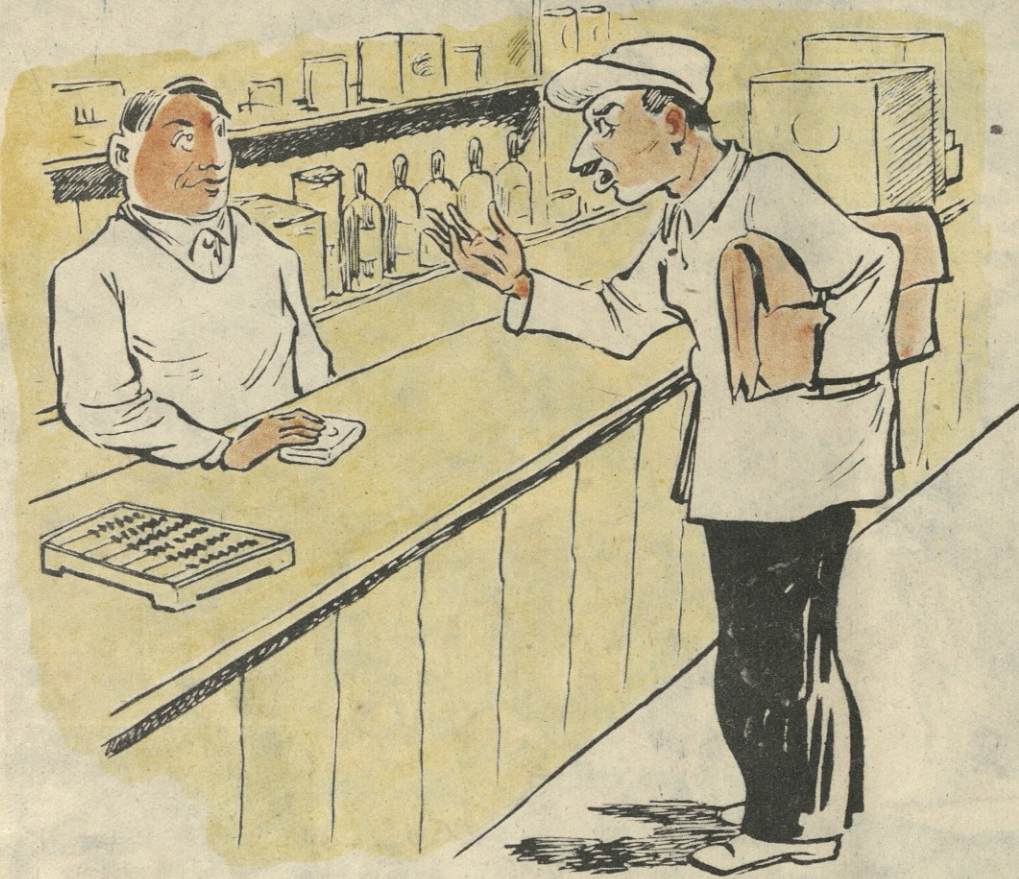
— ვაი, რა სიფთა დაიკარგა!!!
— რაიო?!
— ერთი უბილეთო მგზავრი რომ გინახო, პასუხისგებაში მიგცემო... მეგონა ხუმრობდა, მეგონა მეტ სახლურს ითხოვდა, შენც არ მომიკვდე?! ცეცხლი შემინთო!... რაღა მექნა!... მოლარე ჩამოვატარე, ბილეთები შევაძენინე...
— პირის გემო არ ჰქონია!..
— პირის გემო რომ ჰქონდეს, ვგრე ჩამოხმებოდა?!. ორკაპ ჩხირს დამგვანებია. ხავსის ფერი დასდებია!..
— მერე რა დღეს—რაღა ვგ შემხვდა!.. ამდენი მგზავრი ერთად არასოდეს მყოლია, არც ასეთი წაწყმედილი შემხვედრია, რაც აქა ვმუშაობ!..
ეს იყო მიმდინარე წლის ხუთ სექტემბერს რკინიგზის გორი-სტალინის შტოზე, მატარებელში. სარკმელთან მიყუჟულიყვენ და საუბრობდნენ კონდუქტორი და ვიღაც გულშემატკივარი.
ეს მართლაც საოცარი შემთხვევა იყო, იმ მატარებლის მგზავრებს დიდი ხანია, თუ თითქმის არც ენახათ, რომ რევიზორს ასე ზუსტად შეემოწმებინოს ბილეთები, ასე მკაცრად მოჰქცევდეს კონდუქტორს. დიახ, კონდუქტორი კი არა, მგზავრებიც გაჰკვირდნენ ამ უცნაური რევიზორის მოვლენით, გაჰკვირდნენ, რადგან ხშირად სმენიან ასეთი დიალოგი:
რევიზორი—(შემოდის ვაგონში) ბილეთები გასინჯე?
კონდუქტორი—გავსინჯე!..
რევიზორი—უბილეთო ხომ არავეინ არის?
კონდუქტორი—არავეინ...
რევიზორი—კეთილი!.. (ჩაივლის ვაგონს, გადის ბაქანზე) რამდენია?
კონდუქტორი—დღეს ქესატობა—ცხრაა!..
რევიზორი—ჰა, ნუ მიჰქარავ... რის ცხრაო, რის ტოროლა—ვაგონი საესეა!..
კონდუქტორი—სავსე მე რას მარგია, ბილეთები აქვთ!..
რევიზორი—გავსინჯავ იცოდე!..
კონდუქტორი—გასინჯე, თუ აღარ მენდობი!..
რევიზორი—(მეორე ვაგონში გადადის) ჰო, კარგი, კარგი!..
გაიგონებთ სხვა დიალოგსაც, ეს კონდუქტორსა და მატარებლის მოლარეს შორის სწარმოებს დერფთანში, როცა მოლარე ორიოდ ბილეთს გაჰყიდის ვაგონში.
კონდუქტორი—ვა, ლუკმას მაცლი პირიდან!..
მოლარე—რას ამბობ?! ჩემი მოვალეობას ვასრულებ!.. ბაქანზე კაცი ამოვიდა, ბილეთი არ მივიყიდა?!. მაშ აქ რაღა ვარ, მაშ ჯამაგირს რად ვიღებ!..
კონდუქტორი—ჰო, ჰო, გიცნობ რა შეილიცა ხარ!.. ხუთი კილომეტრის მანძილის ბილეთს აძლევ და ოცდახუთი კილომეტრისას ახდევინებ!..
მოლარე—ეგ ჩემი შანსია.
კონდუქტორი—ვაა!.. მე ჩემი შანსი დამანებე!.. მგზავრებს მე მოჟურავდები!

მოლარე—მე პურის ჰამა არ მინდა?!
კონდუქტორი—ერთი თხილის გული ცხრა ძმამ გაიყო!..
მოლარე—კარგი... კარგი...
გარდა იმ წყნარი საუბრისა, რომელიც კონდუქტორსა და მშვიდ მგზავრებს შორის სწარმოებს, მოგვისმენია ასეთი დიალოგიც:
კონდუქტორი—სად ამოხვედი?
დარდიმანდი ყმაწვილი—ნიგოთში (ან ვარიანში, ან ახალდაბაში, ან თედო-წმინდაში, სულ ერთია).
კონდუქტორი—ბილეთი!..
დარდიმანდი ყმაწვილი—ჩაირე!.. ჩაირე!..
კონდუქტორი—ბილეთი მეტიქი!
დარდიმანდი ყმაწვილი—ბიჭოს!.. ემანდ ლამპას ჩაუწიე!.. მართალი კაცივით არ აბრიალებს თვალებს!.. იმას რა ბილეთი მიეცი?!. (მიუთითებს მგზავრზე, რომელმაც ფული მისცა კონდუქტორს).
კონდუქტორი—შე კაი კაცო, ვგებ ფული არა გაქვს!.. ვგრე თქვი!.. ერთი კაცი რა არის, მაგისთვის ნამუსს შევირცხვენ? ათიც წამიყვანია უფულოთა!.. დაჯექი აგერ, რა ფეხზე დგებარ!..
ანდა ასეთი დიალოგი:
კონდუქტორი—ეს რაა?!
მგზავრი—ფული!..
კონდუქტორი—სამი მანეთი რა ფულია?!
მგზავრი—სულ ახლოს უნდა ჩამოვიდე!..
კონდუქტორი—რის ახლო, რა ახლო!.. სამამნეთიანი მატარებელი სად გინახავს?.. მამაშენის ურემია?!
მგზავრი—ეგრე ვაძლევ ხოლმე!..
კონდუქტორი—მათხოვარს?!. მე მათხოვარი როდი ვარ?!. მეორედ მგზავრობა აღარ გინდა?!
ასეთი დიალოგები უამრავია, ვაქვეყნებთ მხოლოდ დამახასიათებელ ნიმუშებს. გვინდოდა გამოგვეჩვენებინა აგრეთვე, თუ რა შემოსავალი აქვს ბრიგადას გორი-სტალინის ხაზზე, თუ ვთქვით, ისეთი „წაწყმედილი“ რევიზორი ხშირად არ შეხვდათ, როგორც 5 სექტემბერს იყო?.. გავიჭირდა!.. ვერც გამოვსახეთ და ვერც წარმოვიდგინეთ ბრიგადის წლიური შემოსავალი. თუმცა ამის გაგება ილღია: ა/კ. რკინიგზის საფინანსო განყოფილებას ეცოდინება რამდენს ზარალობს გორი-სტალინის შტოზე!..

დიალოგები ჩასწერა და შენიშვნები დაურთო მგზავრმა

„დიდი სიკეთე“

გვერდის არტელ „ინზუნის“ სასაბუღალტრო სინესტისაგან გაფუჭებულ პაპიროსებს ჰყიდინან.
(ბ. მიხელიძის კორესპონდენციიდან)

„სასწაულო დახმარებას“ —
სასწაულო დახმარება
(წყალბუბო)

ტელეფონით ვილაც რეკავს:
— წაუვიდა გული ეკას,
დაგვეხმარეთ, ქალი კვდება,
ჩქარა—„სწრაფი დახმარება“!

— გისმენთ, მაგრამ რას გვაწუხებთ,
რას დაგვცინი, ჩემო ბიძი?
აქაური მცხოვრებია ხარ
და აქამდე არც კი იცი,

რომ მანქანა ჩვენ არა გვაქვს?
თანაფურცნობ მაგ თქვენს ეკას,
მაგრამ მაინც მაგ საქმეზე
არც კი უნდა დაგერეკა!

მეის დადო მან ყურმილი და
კვლავ წამოწვა გულმოსული,
და საბრალო ეკა ქალმაც
„მიაბარა უფალს სული...“

ნეტავ ქვეყნად ამოდულდეს
იმისთანა „შეების წყარო“,
რომ ამ ჩვენს „სწრაფ დახმარებას“
ის სასწრაფოდ დაეხმაროს!

ზ. ილიაძე

მოგხმარებელი—თქვენ რომ პაპიროსი მომყიდეთ, ობი ჰქონდა მოკიდებულდი...
გამყიდველი—მით უკეთესი! ობისგან პენიცილინს ამზადებენ და რაკი პაპიროსთან
ერთად პენიცილინსაც გაძღვეთ, მაღლობის მეტი რა გეთქმის!

გარათები ნიანგს

პატივცემულო ნიანგო!

სიღნაღის რაიონის სოფ. ქვემო-ბოდბის გვერდით მდებარე
„დაცული ტყის“ მელიები მოგმართავენ შემდეგი წერილით:
„ქვემო-ბოდბის 26 კომუნარის სახელობის კოლმეურნეობას
აქვს ქათმის ფერმა. ამ ფერმაში საკმაოდ მოიპოვება ქათმები და
მათ მიერ დადებული კვერცხები.
კოლმეურნეობის. საწყობის გამგეს მიტო კოჭლამაზაშვილს
და მონაგარიშე სისოევს ისე გულით უყვართ მრგვალად მოხარული
ქათამი და ერბო-კვერცხი, რომ ფერმა გაანახვერეს. გაანახვერეს
და ეს ყველაფერი სათანადო ოქმის გაფორმებით მელიებს დაგვაბ-
რალეს.
ბნელა, პატივცემულო ნიანგო! ქათამი კი, მაგრამ ერბო-კვე-
რცხი რომელ ჩვენს წინაპარს უჭამია, რომ ახლა ჩვენ დავიწვათ
პირი?“
ფიქრობ დამეთანხმები, რომ მელიების საჩივარი ამ შემთხ-
ვევაში უფრო სანდოა, ვიდრე კოჭლამაზაშვილისა და სისოევის არ-
გუმენტები.
სანახშირელი

ამაო ნიანგო!

გაგიგონია, რომ ადამიანი ჯერ გარდაიცვალოს, მერე სახელი
დაარქვან და ამის შემდეგ კი დაიბადოს? რასაკვირველია, არ-
გაგგონებათ.
უამთა ბრუნვის ასეთი უცნაური წესი შემოიღო თბილისის
ბერიას რაიონის საბუნაო სამმართველომ. მან ბინის ქირის გადა-
სახდელი ქვითარი № 887/390 გამოწერა 25 აგვისტოს, ფული ამ
ქვითრით სალაროში შევითანე 23 აგვისტოს, ხოლო აღნიშნული
ქვითარი სახლში მომიტანეს 18 აგვისტოს.
შეიძლება ეს შენთვის გაუგებარი იყოს ამხ. ნიანგო, უბრა-
ლოდ გაგიმართავ. საბინაო სამმართველომ ქირების აკრეფის გე-
გმა რომ ვადაზე ადრე შეასრულოს, ორი კვირის შემდეგი რიცხვით
წერს ქვითრებს, ქვითარზე აღნიშნული თარიღის ერთი კვირით
ადრე ვიხდით ფულს, ხოლო ქვითარი სახლში მოაქვთ „გამოწერი-
დან“ ორი კვირით ადრე.
ვის რად სჭირდება ეს კვემალულობა, ამხ. ნიანგო?
ლ. შაური

საყვარელო ნიანგო!

კლარა ცეტკინის ქ. № 117 სახლში მცხოვრებნი მოგმართავენ
გვიშუამდგომლო უნივერსალის დირექციასთან, რათა მათ შეგვიკე-
რინოს ისეთი ქოლგა, რომელიც ჩვენი სახლის სახურავს გადა-
სწვდება.
ალბათ მიხვდები, რომ ჩვენი სახლის სახურავი დაცხრილულია
და იტყვი ქოლგა კი არა, მას შეკეთება უნდაო.
ვიცი, საყვარელო ნიანგო, ვანა არ ვიცი, მაგრამ ეს უტყუ-
არი ჭეშმარიტება რომ ვერ გავაგებინეთ ჩვენი რაიონის კომპანს
და წვიმის დროს მაინც ქოლგებით „ვიცავთ“ სახურავს, იმიტომ
გადავწყვიტეთ ერთი მთლიანი ქოლგის ქვეშ მოვაქციოთ ეს სახლი
ინსტანციაში დადგენილებაც გამოიტანეს აღნიშნული სახლის შეკეთების თაობაზე, მაგრამ.
ჩვენი რაიონის კომპანის გული ვერც ერთმა დადგენილებამ ვერ ააჩუყა.
უნდა მოგვეშველო, საყვარელო ნიანგო!
ბანიძე

ჩანგალი დახმარა

● სოფ. გვერდის კიროვის სახ. კოლმეურნეობის თავმჯდომარე პეტრე კვეხელა-
ვა დაუდევრობას იჩენდა ჩაის პლანტაციების დაცვისა და დამუშავების საქმეში: პირ-
უტყვი აზიანებდა პლანტაციებს, ნიადაგის უხარისხოდ დამუშავების გამო მცირდე-
ბოდა მოსავალი.
„ნიანგო“ №6-ში ამხილა კვეხელავას დაუდევრობა და მოითხოვა ამ საქმისათვის
ყურადღების მიქცევა.
საქ. კ. პ. (ბ) გვერდის რაიკომის მდივანი ამხ. დ. ჯანჯღავა გვატყობინებს,
რომ კორესპონდენციაში აღნიშნული ფაქტები შემოწმებით დადასტურდა. კვეხელავას
გამოეცხადა საყვედური—პირად საქმეში შეტანიო, ჩაის პლანტაციების დასაცავად
და ხარისხიანად დამამუშავებლად მიღებულია ზომები.
● სატყეო მეურნეობის ცხაკაიას განყოფილების ს. ხორშის უბნის ტყის მცველი
ჯ. ნორაკია და შეტყვევ ბლ. გაბელია ბოროტად იყენებდნენ თანამდებობას, ანიავებ-
დნენ ხე-ტყეს, ეწეოდნენ მექრთამეობას. „ნიანგო“ ამხილა მათი ბოროტმოქმედება და
მოითხოვა დამნაშავეთა დასჯა.
საქ. კ. პ. (ბ) ცხაკაიას რაიკომის მდივანი ამხ. კ. შარტავა გვატყობინებს, რომ
„ნიანგოში“ მოთავსებული კორესპონდენცია დადასტურდა. ნორაკია და გაბელია მოხ-
სნილი არიან. სატყეო მეურნ. ცხაკაიას განყ-ბის უფროსს ა. კინწურაშვილს გამოეც-
ხადა საყვედური.

— ხედავ, რა მაგარი ზურგი აქვს ამ ჩვენს დირექტორს!
 — მაგარი ზურგი ქისამ იცის, ბიძია, ქისამ!

სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე,
 კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1949 წ. 29/IX. ტექსტი აწყობილია ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შვკ. №, 1212. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია
 სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შვკ. № 1977. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 102. ტირ. 11000. უფ 03694.